

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen08val-shoot-idm140111864294336/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica

STROFER I TUSMØRKET

Skumringsstunder. Lune Aftener. Nattetimer. Lad os tale,
medens alting bliver stille: vi har mer at tale om.
Ræk mig endnu dine Hænder, naar du synes, vi skal tie,
de er hvide, de er milde, deres Tryk en venlig Dømt.
Hører du i Nabolaget Port og Døre lukkes i?
Og det graaner saa fortroligt om os, til vi intet ser
uden dig og mig, der svulmer som en dobbelt Melodi,
vakt til Liv, mens Aftenfreden gør dig stum ved dit Klaver.

Skal vi vandre ned i Haven til det gode tyste Bord
midt paa Plænen under Asken, hvor i Skjul saa mange Gange
jeg har siddet lunt og lyttet til den sommervarme Jord,
munter med min siukte Pibe, medens Mulmet rundt om gror,
og du skimted næppe Bordet, naar du bragte mig mit Glas,
som jeg tømte under Træet, øm og frydefuld tilpas.

Skumringsstunder, lune Aftener, Nattetimer. Har du set,
at det nye Skud paa Rosen, det har skudt igen i Dag —?
Stryg en Tændstik og se efter — Se, vor Have er beredt,
selv i Mørke har vi Roser, selv i Tavshed Velbehag.

JEG VIL BEGRAVES I FRED –

Dette er Digterens Kaar:
fødes og lægges hen,
glemmes og æres igen
Aar efter Aar.

Snart grov de ham op for at hædre ham,
snart grov de ham ned for at bedre ham --
Ak Rose ak Vaar!
Og endnu han bestaar.

Bedst er at slutte hos den,
som var fra Ungdom vor Ven,
krone med yndig Spøg
det dyre Forsøg.

Jeg vil begravnes i Fred.
Jeg vil ikke ha'e Titusind med,
med mindre vi samme Dag
faldt i et Slag.

STORE FARLIGE . . .

Store farlige Blomster gror
af et nedlagt Frø.
Hvis du kysser mig én Gang til,
kunde vi begge dø.

Kysset fra hendes friske Mund
var som et Sædekorn.
Tænk, at det skete! . . . Denne Mund
kyssed mig aldrig tilforn.

KÆRE NY . . .

Kære ny Skovmærkelil,
jeg er træt af Jordens
graa Forstillelse og Spil.
Alt det Skabte er som Gud
eller ikke til.

Al din Duft du sender ud.
Jeg maa ane, smage –
favnes af Skovmærkelil.
Alt det Skabte er af Gud
eller ikke til.

UNDER EN SØLVPOPPEL

Ak, naar Døden løser op,
vil jeg grænne mig
over al den skønne Sang,
som forgaar med mig.
Men hvorfor har jeg da ikke skyndt mig?
skyndt paa min lade Muse?
Der er meget mer hos mig til Huse,
end jeg fik forkyndt.

Profetinden har holdt Taler til mig
gennem denne Poppels sølvgraa Top,
gennem denne skyggefine Krone
af en pur og yndig svejet Ask.

Hjertets nye skabende Vidunder
har hun kvidret for mig fra en Kant paa Vejen,
Tanke-Skatte, skønne, vise Sprog
rakte hun mig højtidsfuldt –
mellem Lænker, flettede af Løv,
som hun bandt med smukke Hænder
i sin grønne Ensomhed.

Hun har kaldt mig selv til Profet
for en Verdens-Aabenbaring,
som kun hun og jeg har set.
Alt fra Bål og til Elias
lod Sandsigerinden mig fordybes i.
Er vi ikke Vidner alle?
Er vi ikke Sandhedens Profeter?

Men for Buddhas Blomster, Jesu Vunder
blues jeg.

Ak, hvis Døden kommer,
har jeg intet da fortalt?
om den Aand, der bor i mig og alt,
om det ny, det skabende Vidunder?

MODER NATUR

Natur, min Moder, som gav os Livet,
tillad dit Barn at betræde din Grund;
puds ikke paa ham din bidske Hund,
i Fald her bli'r tvistet og kivet.

Og skræm ham ikke hver Tid og Stund.
Han er kun din Gæst -- vær god mod Gæsten,
som ikke aner, om Fryden og Festen
skal komme hernæst.

Men lad ham lære, at du er sund.
Straf ikke Begynderen,
og undskyld Synderen.
Ræk ham som Gunst af din friske Mund
den enkle Lykke, som er dig givet.

KANALBILLEDE

Et evigt Tab af Minutter.
Viseren lister Skiven rundt,
stædig og tavs
Minut og Sekund.
Et evigt Tab af Minutter –
de tripper og smiler og smutter,
de drypper i Stilhed og gaar til Havs.
Spørg Uret: hvor blev de henne?
Viseren lister sig tavs.

De solmuntre lange Minutter
en Sommerdag ved Kanalens Rand,
dit Hjem bag en fredfyldt Persienne
og Pakhuse spejlet i søvngigt Vand . . .
selv de faar endelig Ende.
Minutterne narrer sin Mand.
Du husker en Blomst og et Spænde,
fuldkommen Lykke . . . og ondt i en Tand . . .

Ej flere dage som denne!
Viseren lister Skiven rundt.
Vi taber, vi taber for hvert Sekund.
Selv Pinen er ophørt at brænde.
Vi taber i Godt og Ondt.

En Gang vil disse Timer,
med Sollyset gemt deri,
forstønet til Jordlag, rumme
den Tid, da vi ivred forbi.

Den frodige Verden, som spejler
sig dovent i Vand hver solvarm Dag,
Byen og Baaden, der sejler,
vil være et bundfældet Vrag.

Og vore bankende Hjerter
ved Fryd og ved Smerte stemt
vil ligge i Jordens Mørke
som Solbølger ganske glemt.

Og hele denne Hvirvel
af Liv og Larm og Trods
skal være næsten forsvunden.
Og ingen vil spørge om os.

TVESYN

Saaledes talte Tanken
mismodigt i Drømme til sin Poet:
„Hvis ej vi var komne til Verden
– det, som er sket, var dog sket!“
Hun gentog: „Var vi ikke komne,
hvad ikke var sket, var dog sket.“ –

Jeg hviskede: Nu taler min Tanke
ikke af Aanden beredt.
Hvis ej vi var komne, og Tanken
ej fødtes hos en Poet:
hvad ikke var sket, var ej sket!
Jeg hviskede: Du jordfaste Tanke
af Tidens Vantro forledt,
der er en større Retfærdighed til,
og Digteren er dens Profet. –

Der er en dybere Sandhed til,
end Verdens Øjne har set,
var du og jeg aldrig komne,
hvad ikke var sket, var ej sket.

Hvad vil mig Hekuba,
hvad vil mig Troja,
Iliens Mure! –
som ingen har set!
– Undtagen den store Homeros –
den blinde Poet.